

РЕШЕНИЕ

№ 5534

гр. София, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1953** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на Л. С. А. срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 ДОПК № ДОК19 – ГР94 – 608 – 12 / 09.10.2020 г., потвърден с Решение № СФД20-РД28-334/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж.

В жалбата жалбоподателят счита, за актът е незаконосъобразен и моли да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адвокат Г., счита, че жалбата следва да бъде уважена. Претендира разности в полза на доверителя му. Претендира да бъде заплатен адвокатски хонорар съобразно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, доколкото от доверителя му не е заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът юрисконсулт С. оспорва жалбата. Иска да се отхвърли жалбата и да се потвърди актът. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за

установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 ДОПК № ДОК19 – ГР94 – 608 – 12 / 09.10.2020 г. на старши инспектор по приходите в отдел „ОП – О. купел“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, е установено, че Л. С. А. не дължи данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г., за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, [улица], представляващ жилищна сграда с гараж. Искането за възстановяване на сумата от 687. 74 лева, представляващи недължимо платени данъци и такси за 2011 г. за този имот, е оставено без уважение.

С обжалвания акт е установено, че за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, [улица], представляващ жилищна сграда с гараж, на основание чл. 11 от ЗМДТ, чл. 8 от Наредба за определяне на размера на местните данъци, чл. 64, ал. 1 ЗМДТ и чл. 18, ал. 4 от Наредбата за определяне и администриране на местни данъци и цени на услуги, предоставяни от Столична община, не следва да се възстановява сумата от 687. 14 лева за период 2011 г. на Л. А., на основание чл. 129, ал. 1 ДОПК.

Й. А. и Л. А. са поискали закриване на партидата на имот, находящ се в [населено място], ул.740 № 23 и възстановяване на внесените от тях суми за данъци и такси за 2011 г. или да бъдат приспаднати други данъчни задължения. Мотивът за това искане е, че с решение от 06.06.2013 г. по гр. д. № 8627/2011 г. на СГС, е било признато за установено, че те не са собственици на имота. Собственик на имота е Т. Щ. А.. Към материалите по делото е приложено копие от Решение на Софийски градски съд от 06.06.2013 г., с което е установено, че имот в [населено място], ул.740 № 23 е собственост на Т. Щ. А.. С Решение № 820/22.04.2016 г. на Софийски Апелативен съд по гр. дело № 214/2016 г., е потвърдено Решение на СГС от 06.06.2013 г. по гр. дело № 8627/2011 г. по описа на СГС, I -во ГО, 15 състав. Първоинстанционното решение е влязло в сила на 21.11.2017 г.

С Решение № СФД20-РД28-217/28.09.2020 г. на Директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е отменен мълчалив отказ за издаване на Акт за установяване на задължения по чл. 107 ал. 3 от ДОПК. Със същото решение е върната преписката на началника на отдел „Общински приходи - В. и О. купел“ за образуване и законосъобразно провеждане на повторно административно производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК.

На 09.10.2020 г. е издаден обжалвания Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 ДОПК № ДОК19-ГР94-608-12/09.10.2020 г. В акта е посочено, че за недвижим имот в [населено място], район О. купел, [улица], представляващ жилищна сграда с гараж, на основание чл. 11 Закона за местни данъци и такси, чл. 8 от Наредба за определяне на размера на местните данъци, чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ и чл. 18, ал. 4 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, лицето Л. С. А., ЕГН [ЕГН], не дължи данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. Искането за възстановяване за сумата от 687.74 лв. за период 2011 г. е оставено без уважение. Органът се е позовал на нормата на чл. 129, ал. 1 от ДОПК, а именно, че искането се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон не е предвидено друго. Прието е, че искането е подадено през 2019 г. с молба с вх. № ДОК19-ГР94-608-2/12.11.2019 г.

Срокът по чл. 129, ал. 1 от ДОПК е преклузивен и нарушаването му води до невъзможност лицето да упражни законосъобразно правото си на прихващане/възстановяване.

Актът за установяване на задължения по декларация е оспорен по административен ред пред директор дирекция „Общински приходи“- Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване за сумата от 687. 74 лв. за процесния период 2011 г. и с Решение № СФД 20-РД28-334/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община е потвърден Акт за установяване на задължение по чл. 107. ал. 3 от ДОПК № Д. 19-ГР94-608-13/09.10.2020 г., издаден от административния орган по приходите Н. Г. Н. - И. на длъжност старши инспектор в отдел “ОП - В./О. купел" на дирекция “Общински приходи” към направление “Финанси и здравеопазване" при Столична община.

По делото е приета административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл. 156, ал. 2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал. 1 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност, обхваща проверка за компетентност на органа- издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им. Оспореният акт за установяване на задължение по декларация е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ– Н. Г. Н. - И.- старши инспектор в отдел „ОП-О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, оправомощена със заповед № СО15-РД-09-504/20.04.2015 г. /л. 32 от делото/. По силата на тази заповед (т. 3) старши инспекторите на длъжност в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ са оправомощени да извършват установяване и събиране на местни данъци и местна такса за битови отпадъци.

Решението, с което е потвърден актът, също е издадено от компетентен орган - М. Г. М. - директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, оправомощен със Заповед №СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. /л. 26/.

По делото няма спор, че за 2011 г. жалбоподателят е заплатил дължимите данъци за имота. Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. (чл. 11, ал. 1 ЗМДТ)

Не се спори и по отношение на това че с влязъл в сила съдебен акт на 21.11.2017 г. е признато за установено, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, спрямо Л. С. А. и Й. С. А., че Т. Щ. А. е собственик на основание чл. 92 ЗС на недвижим имот с административен адрес: [населено място], в.з. „Горна баня“, [улица]. Заверен препис от решението е приложен по делото (л. 104 – 109 от делото).

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на АУЗД, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж. Мотивът на административният орган е, че в случая не е спазен срока по чл. 129, ал. 1 ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 129, ал. 1 ДОПК прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

В случая жалбоподателят в настоящото производство е направил искането си с молба с вх. № ДОК19-ГР94-464/08.04.2019 г. и с последваща молба с вх.№ ДОК19-ГР94-608/21.10.2019 г. за възстановяване на внесените от тях (от него и от неговата съпруга Й. А.) суми за данъци и такси за 2011 г. или да бъдат приспаднати други данъчни задължения.

Правилно е приел административният орган, че визирият от законодателя 5-годишен срок на подаване на искането за прихващане или възстановяване е преклузивен, но е неправилен изводът му, че искането, подадено през 2019 г. за възстановяване на сумата от 687.74 лв. за данъци за периода 2011 г., е подадено от Л. А., след изтичането на този срок.

Началото на срока за подаване на искането за възстановяване е 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяването. В конкретния случай основанието за възстановяването, както правилно е посочил жалбоподателят, е влязлото в сила решение, с което е установено, че Л. А. не е собственик на процесния имот. Решението на СГС, Първо гражданско отделение, 15 състав, от 06.06.2013 г. и влязло в сила на 21.11.2019 г., е този юридически факт, който се има предвид в разпоредбата на чл. 129, ал. 1 ДОПК. Преди установяването на този релевантен факт за недължимост на публичните задължения на субекта, не може да възникне основанието за възстановяване по чл. 129, ал. 1 АПК. В конкретния случай съдебното решение е влязло в сила на 21.11.2017 г., следователно, петгодишният срок за подаване на искането за възстановяване започва да тече от 01.01.2018 г. Срокът безспорно спазен, защото искането е подадено още на следваща година, а именно през 2019 г.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че следва обжалвания акт да бъде отменен като незаконосъобразен в оспорваната част, а преписката върната на органа по приходите за произнасяне по същество съгласно дадените указания в настоящето решение.

Предвид изхода на делото искането за присъждане на разноски е основателно. Отговорността за разноските в съдебното производство е обективна, невиновна отговорност. Фактическият състав, при който тя се поражда е съвкупност от следните юридически факти: неоснователно предизвикан правен спор, направени разноски за водене на делото по повод на този спор и съдебен акт, в полза на страната, която

претендира разноските. В случая и трите предпоставки са налице. С оглед на това и в съответствие с чл. 143, ал. 2 АПК решаващият съд трябва да присъди направените разноски, които са доказани в размер на сумата от 10 лева, представляваща заплатена държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение в минимален размер, с оглед нормата на чл. 38, ал. 2 във връзка с чл. 38, ал. 1, т.3 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Дължимостта на разноски за адвокатско възнаграждение не се изключва от факта, че на оспорващия е оказана безплатна адвокатска помощ, като в сключения договор за правна защита и съдействие е посочено, че основанието за предоставяне на безплатна помощ е на „близък“. За да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл. 38 от ЗА, като наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване. Това е така, тъй като разноските се присъждат в зависимост от изхода на делото. Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. С. А. Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 ДОПК № ДОК19 – ГР94 – 608 – 12 / 09.10.2020 г., потвърден с Решение № СФД20-РД28-334/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж.

ВРЪЩА административната преписка на дирекция „Общински приходи“ при Столична община за произнасяне по искането съобразно указанията, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати разноски в размер на 310. 00 лева на Л. С. А., ЕГН [ЕГН].

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: